
Otoč se tváří ke slunci

„Lily, tak dělej! Přijedeme pozdě, Alice už na nás určitě čeká! Slíbilas, že dorazíme kolem páté, ne?“ Betty netrpělivě podupávala u černého golfu.

„Tak jí zavolej, že máme zpoždění. Já se nezblázním! Když někam jedu na celý víkend, nevezmu si s sebou jedny džíny a jedno tričko jako ty,“ klidně odpověděla Lily a vrátila se do bytu ještě pro další tašku.

Než mladší sestra zasedla za volant, Betty napsala Alici krátkou esemesku. Konečně Lily přibouchla víko zavazadlového prostoru, nervózně trhla klíčkem v zapalování, a aniž by se obtěžovala dát blinkr, vystřelila do vozovky. Za sebou uslyšela pronikavé troubení. Mrkla do zpětného zrcátka a s oslňujícím úsměvem zamávala řidiči, který zuřil, že mu nedala přednost.

Betty zavrtěla hlavou. „Ty jsi veřejně nebezpečí. Nemůžeš se podívat do zrcátka, když vyjíždíš?“

„Dáma má přece přednost!“ uchichtla se Lily.

„I na silnici? To teda slyším poprvé. Až ti seberou řidičák, nediv se!“

Lily se rozjařeně zasmála a dupla na plyn. Auto vyrazilo kupředu. Vzápětí prudce zabrzdila – nezbylo než se poslušně zařadit do kolony pomalu popojíždějících aut. Celá Vídeň se asi snažila odjet na víkend a užít si poslední dny babího léta.

Betty začala klímat a po chvíli jí klesla hlava. Práce zdravotní sestry byla náročná, a po dvanáctihodinové směně se potřebovala vyspat. Brzy tvrdě usnula a vyrušil ji až sestřin výkřik.

„Krucí! To snad ne!“

„Co se děje? Kde to jsme?“ Betty se rozespale rozhlížela a snažila se zorientovat.

Lily uhodila rukama do volantu. „Došel benzin,“ řekla našťvaně, „a jsme už někde kousek od toho Alicina statku. Jenže to podle navigace vypadá, že tu široko daleko není benzinka.“

Betty už věděla, že by bylo zbytečné zjišťovat, proč Lily nenabrala plnou nádrž, když jedou tak daleko. Otevřela dveře a vystoupila ven, protože jí po dlouhé jízdě zdřevěněly nohy.

„No páni,“ vzdychla. „Ať jsme kde jsme, je to nádhera!“

Trčely na úzké asfaltce plné výmolů a špatně zalátaných děr. Hned vedle silnice zastíněné vzrostlými duby se zaleskla hladina velkého rybníku. Betty se nadechla čerstvého vzduchu slabě vonícího nějakými bylinami, slastně se protáhla a zaposlouchala se. Ticho rušilo jen vzdálené kvákání žab, cvrkání cvrčků a bzucení komárů. Zrovna jí jeden přistál na ruce. Pleskla ho a křikla směrem do auta:

„Je tu krásně, ale taky komáři.“

„No, ty máš teda starosti! Trčíme tu bez kapky benzínu a tebe zajímají komáři!“ zabručela Lily a studovala na navigaci, kde vlastně jsou.

„Ke statku to máme podle mapy asi sedm kilometrů. Ale benzinka tu fakt nikde není. Zavolám Alici. Může pro nás přijet a odtáhnout nás nebo přivést v kanystru benzin,“ přemýšlela nahlas.

Betty se zaposlouchala. Zvuky přírody narušil nějaký hluk. „Ještě počkej, asi sem něco jede.“ Hluk sílil, přešel v hluboký rachot a nakonec se ze zatačky vyřítil traktor.

Lily vyskočila z auta a začala zuřivě mávat. Traktorista podřadil a zastavil za autem.

„Potřebujete pomoc?“ zakřičel, aby přehlušil zvuk burácejícího motoru.

„Došel nám benzin!“ křikla Lily.

Traktorista nechal motor běžet a seskočil na zem. Vypadal dobře – vysoký, do hněda opálený, modrooký třicátník s vypracovanými svaly.

Páni, to je ale kus chlapa! pomyslela si Betty. A jasně, Lily to neušlo, ta na něm může oči nechat. Pro jednu jí dokonce došla řeč.

„Jsem Matthias Teichmann,“ představil se traktorista, „můžu vás maximálně odtáhnout. Tedy pokud nejedete daleko.“

Jenže Lily pořád stála jako solný sloup. Betty tedy vykročila k zachránci a podala mu ruku:

„Betty Lehmannová. A tohle je moje sestra Lily,“ ukázala palcem na nehybnou postavu za sebou.

„Snad jsem vás nepolekal?“ zeptal se s úsměvem Matthias.

„Ne, sestra jen v životě neviděla chlapa,“ ušklíbla se Betty. Lily se už s napřaženou rukou hnala k Matthiasovi a přitom se nenápadně pokusila dupnout Betty na nohu.

„Jsem Lily,“ vydechla. „Páni, vy ale máte svaly.“

Matthias se znovu zasmál.

„Kam jedete, dámy?“ zeptal se neutrálním, sympaticky klidným tónem.

„Kamarádka si poblíž koupila statek a pozvala nás na víkend. Je to ještě asi sedm kilometrů, tedy podle navigace. V Birkfeldu. A ten statek se jmenuje Bergerův,“ vychrlila Lily a pořád si Matthiase kradmo prohlížela.

„Fajn, to zvládneme. Víím, kde to je. Znáím to tam, protože... No, to je vlastně jedno. Máte lano?“

„Jasně, v kufru.“ Lily se ladně přemístila k autu, otevřela zavazadlový prostor a vzápětí už lovila pod cestovními taškami. Když vytáhla lano, pyšně prohlásila:

„Já mám totiž v autě všechno.“

„Kromě benzínu,“ poznamenala suše Betty.

Matthias se opět tiše zasmál, na traktoru předjel malý golf a zručně navlékl lano; záchranná akce začala.

Alice netrpělivě přecházela sem a tam, přitom zkoumavým pohledem hodnotila kuchyň. Všechno je, jak má být. Dopoledne přišel truhlář s pomocníkem, sestavili skříně a komodu v ložnici, stačili sešroubovat i nábytek v pokoji pro hosty. Alice zatím třídila rance s oblečením a lůžkovinami. Co nestihla narovnat do skříně, jenom odvěkla do ložnice. Pak si s tím poradí. K večeri uvaří guláš, holky budou mít po cestě hlad. Ale – podívala se na hodinky, kde jsou? Chtěly přijet v pět!

Konečně zaslechla jakýsi hluk. Nazula si sandály a vyběhla ven. Hluk sílil, až se v ohybu cesty objevil rachotící traktor. Alice se zklamaně otočila, přitom však koutkem oka cosi zahlédla. Podívala se ještě jednou. Za traktorem nadskakoval malý golf. Pak si všimla lana. Když traktorista zajel ke krajnici a vypnul motor, Betty a Lily se vyhrnuly z auta a jedna přes druhou Alici objímaly, jako by ji rok neviděly.

„Kde jste se toulaly? A co máte s autem?“

Betty se němě ušklíbla a obrátila oči v sloup.

„Ale ne!“ rozesmála se Alice, „Už zase?“

„Hele, nech toho! Stalo se mi to jen dvakrát nebo třikrát!“ zatvářila se uraženě Lily. „A kromě toho, vždycky se najde někdo, kdo mě zachrání!“ Obrátila se na Matthiase. Ten zatím svinul lano a položil je na kapotu. „Dnes on!“

Alice zachytila upřený pohled sytě modrých mužských očí a srdce se jí divoce rozbušilo. Pěkný chlap, mihlo se jí hlavou. Přejela pohledem jeho vysokou postavu a znovu se mu podívala do očí. Opravdu sympafák, pomyslela si. Vzbuzuje důvěru...

„Děkuji, že jste mi... zachránil kamarádky,“ řekla rozpačitě, „jmenuji se Alice Grimmová.“ Podala mu ruku.

„Rádo se stalo. Jsem Matthias Teichmann. Přátelé mi říkají Matt.“

Chvilku bylo ticho. Dva mladí lidé si tiskli ruku a hleděli si do očí, jako by zapomněli na svět kolem.

„Ehm, ehm!“ zakašlala Betty významně, „Už jste se seznámili, takže bys nás mohla pozvat dovnitř. Nevím jak Lily, ale já mám hrozný hlad!“

„Já taky,“ hlesla Lily smutně. Smůla, táhlo jí hlavou. Jako na Alici se na mě Matthias nedíval, a to jsem dělala, co se za tu chvilku dalo. Zato Alice mu padla do oka hned. Stejně je pro mě moc starý, utěšovala se.

Matthias neochotně pustil Alicinu ruku, ale pořád na ni upíral pohled. Tak nádherné zelené oči v životě neviděl! Úžasná žena!

Štíhlá jako proutek, dlouhé oříškově hnědé vlasy zapletené do copu, z něho se kolem obličeje uvolňují zvlněné pramínky, co připomínají svatozář. A jak jí sluší oranžové letní šaty potištěné bílými kvítky...

Matt náhle zatoužil sevřít ji do náruče. Zbláznil ses, okřikl se v duchu a vzápětí jako ve snu slyšel, že ho ta úžasná žena zve na večeři – teď hned, do svého domu – a on že pozvání přijímá.

Na dvoře se konečně vzpamatoval, letmo se rozhlédl a uznale pokývl hlavou. Udělal se tu pěkný kus práce, jen stodola se zbytky starých kotců ještě potřebuje chytit nový dech. Kůlna zmizela a vedle staré lípy se objevila zastřešená pergola s venkovní kuchyní a koutem na grilování. Dokonce si někdo dal tu práci, že ke zdi vyrovnal pěknou řádku čerstvě naštipaných polínek.

Když vstoupili do kuchyně, Betty se rozhlédla a ukázala do rohu místnosti:

„To jsou ta kamna, co rozhodla, že si statek koupíš?“

Alice pokývala hlavou: „Ano. I když ono toho rozhodlo víc. Ale dnes by mohla mít premiéru, co říkáte?“

Lily se okázale otřásla.

„Máš pravdu, je tu trochu zima. Hele...“, začichala, „něco tu voní. Ukaž, co máš?“ Hrnula se ke sporáku a nadzdvihla pokličku velkého hrnce. „Hmm, to je vůně! Můžu?“ Nečekala na souhlas a lžící si nabrala trochu guláše. „Tedy Alice, to je bašta! Fakt se ti povedl!“

„Prosím ke stolu!“ Alice se podívala na Matthiase – mlčky stál ve dveřích. „Pojďte přece dál. Nelíbí se vám tu?“

„Naopak. Je tady příjemně,“ usmál se, „tahle kuchyň mi připomíná dětství u babičky.“ Sedl si na nejbližší židli.

„Přesně o to jsem se snažila,“ přikývla Alice a nesla ke stolu talíř a lžící navíc. „Vezměte si chléb,“ nabídla hostům ošatku, „guláš si nabereíte sami podle chuti. Hned přinesu hrnec.“

„Dovolíte?“ Matt vyskočil a hnal se ke sporáku. Těžký litinový hrnec zvedl jako pírko a donesl ho na stůl.

„Páni, to je ale guláše!“ zvolala Betty, když zdvihla pokličku, „Kdo to sní?“

„Guláš je přece lepší až druhý den – říkala jsem si, že si ho ohřejeme k obědu,“ vysvětlila Alice důvod k navaření nejméně tří litrů „božského pokrmu“, jak se o něm vyjádřila Lily.

„Tak to vám ujdám zítřejší oběd,“ rozpačitě zahuhlal s plnou pusou Matthias, „promiňte.“

Alice se usmála: „Jen se nebojte. Zbyde dost i na zítra. Kdybyste nepřišel, měly bychom asi i na pozítří. Trochu jsem to přehnal.“

„Tak mi alespoň dovozte, abych vás pozval zítra na skleničku do klubu,“ řekl Matthias. Alice se pod jeho upřeným pohledem začervenala. „V sobotu tam bývá živá hudba a tanec. Mohlo by se vám to líbit.“

„Super!“ zatleskala Lily. „Už tě vidím na parketu s nějakým místním fešákem, jenom doufám, že...“

„Lily!“ napomenula ji sestra.

„No jo, tak neuvidím nic.“

Matthias se zeširoka usmál: „Pozvání platí samozřejmě pro všechny dámy.“ V kapse mu zapípal telefon. Když si přečetl esemesku, prohlásil: „Musím jít, je po mně shánka. Vyzvednu vás zítra v sedm, vyhovuje?“

Alice rozpačitě kývla. Lily hned začala Betty vykládat, co si vezme na sebe, a jásala: „Vidíš, udělala jsem dobře, že jsem si zabalila dvě tašky. A co ty? Chceš něco půjčit?“

Alice se zvedla a šla doprovodit hosta. U brány se bezděky zastavili.

Matt se na Alici zadíval. Opravdu nádherná dívka! Jasně zelené oči orámované tmavými řasami, rovný nos a ústa, co přímo vybízejí k polibku. Nádherně vykrojená. Nad levým koutkem je maličká piha. Předtím si jí ne všiml, ale takhle zblízka...“ Přistihl se, že se začíná k Alici naklánět.

Ne, ty ses vážně zbláznil?! okřikl se zase. Tak dost! Podíval se Alici do očí.

„Guláš byl opravdu vynikající,“ prohodil, „kde jste se naučila tak dobře vařit?“ Proboha, co to teď melu? zanaříkal v duchu. Dívám se do těch nejkrásnějších očí na světě a žvaním o guláši.

„Ve Vídni. Totiž od tety. Byla výborná kuchařka,“ řekla Alice, rozpačitě sklopila oči a špičkou sandálu odsouvala malé kamínky.

Co mě na tom chlapovi tak přitahuje? dumala. Přejela ho kradmým pohledem. Najednou měla hroznou chuť zvednout ruku a dotknout se jeho tváře.

Vtom z okna kuchyně vyhlédla Lily. „Alice! Kde jsi?“

Oba se současně usmáli. „Tak zítra,“ řekla Alice a podala Matthiasovi ruku. „A ještě jednou děkuji za záchranu kamarádek.“

„Zítra,“ potvrdil Matt a držel její ruku ve své. Pak se zešíroka usmál a vyhoupl se do sedadla traktoru.

Lily přiběhla právě v okamžiku, kdy se motor rozburácel do vysokých otáček a traktor se pomalu rozjel. Obě mávaly, než se červeně zářící koncová světla schovala za nejbližší zatáčkou.